

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 144/05-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. G., bytom V., a Ing. V. K., bytom V., zastúpených advokátom Mgr. P. L., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III, pracoviska Pezinok, v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-2/98, rozhodnutím Okresnej prokuratúry Pezinok sp. zn. Pn 2139/97 z 23. septembra 2004 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. G. a Ing. V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2005 doručená sťažnosť Ing. M. G. (ďalej len „sťažovateľ“) a Ing. V. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietajú porušenie ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46

ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III (do 1. januára 2004 Okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru v Pezinku; ďalej len „okresné riaditeľstvo“ alebo „okresný úrad vyšetrovania“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-2/98, rozhodnutím Okresnej prokuratúry Pezinok (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. Pn 2139/97 z 23. septembra 2004 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako oznamovateľ 23. októbra 1997 podal na Okresnej prokuratúre Bratislava III trestné oznámenie, ktorým namietal, že po jeho odchode zo spoločnosti FIDES, s. r. o., došlo podnikateľskou činnosťou niektorých spoločníkov k rozsiahlej trestnej činnosti.

Dňa 4. novembra 1997 bola vec odstúpená okresnej prokuratúre, ktorá ju za účelom prerokovania odstúpila okresnému úradu vyšetrovania. Okresný úrad vyšetrovania uznesením sp. zn. ČVS: OUV-2/98 zo 7. júla 1998 vec odložil. Proti tomuto uzneseniu podal 17. júla 1998 sťažovateľ sťažnosť.

Sťažovateľ svojou žiadosťou z 1. augusta 2003 požiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie postupu okresného úradu vyšetrovania a okresnej prokuratúry. Generálna prokuratúra 5. septembra 2003 sťažovateľovi oznámila, že jeho podanie bolo zaslané na ďalší postup krajskej prokuratúre.

Dňa 28. októbra 2003 zaslal sťažovateľ krajskej prokuratúre oznámenie nových skutočností – doplnenie podnetu z 23. októbra 1997.

Krajská prokuratúra 20. júna 2004 sťažovateľovi oznámila, že jeho podanie z 28. októbra 2003 bolo doručené okresnej prokuratúre na ďalšie konanie, pretože išlo

o doplnenie pôvodného trestného oznámenia z 23. októbra 1997 a na základe sťažovateľovho podania z 31. mája 2004 si krajská prokuratúra vyžiadala z okresnej prokuratúry obsah vyšetrovacieho spisu za účelom jeho preskúmania.

Dňa 30. júna 2004 podal sťažovateľ sťažnosť na nesprávny postup generálnej prokuratúry. Krajská prokuratúra 16. augusta 2004 a generálna prokuratúra 31. augusta 2004 oznámili sťažovateľovi výsledok ich šetrenia.

Okresná prokuratúra sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného úradu vyšetrovania zo 17. júla 1998 zamietla uznesením č. k. 1 Pn 2139/97-19 z 23. septembra 2004.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú, že *„Konaním resp. skôr nekonaním štátnych orgánov uvedených v tejto sťažnosti bolo porušené právo na súdnu a inú právnu ochranu oboch sťažovateľov. Potvrdením uznesenia vyšetrovateľa o odložení veci Okresnou prokuratúrou v Pezinku bolo obom sťažovateľom de facto toto právo odňaté na inú právnu ochranu, a to nezákonnými spôsobmi všetkých zainteresovaných štátnych orgánov.“ (...)*

„Šesťročným nekonaním Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Pezinku, nekonaním okresnej prokuratúry, nekonaním krajskej prokuratúry, ako i nedôsledným konaním generálnej prokuratúry (čo možno označiť ako nesprávny úradný postup zo strany týchto orgánov SR), bolo porušené základné právo oboch sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.“ (...)

„Z doteraz uvedených skutočností je nespochybniteľné, že dochádza k flagrantlymu porušovaniu základných ústavných práv oboch sťažovateľov, ale predovšetkým sťažovateľky Ing. V. K., a to jej základného práva na ochranu jej majetku“. (...)

Skutkový stav ku dňu podania ústavnej sťažnosti je taký, že spoločnosť FIDES, s. r. o., v ktorej bola navrhovateľka spoločníkom, bola na základe dobrovoľného výmazu dňa 4. 5. 2004 vymazaná z obchodného registra. (...)

Protiprávnym prevodom celého obchodného imania zo spoločnosti FIDES, s r. o. na FIDES Zdravotnícke zásobovanie, a. s., ako aj predchádzajúcimi i následným

protiprávnym konaním siedmich spoločníkov a konateľov spoločnosti FIDES, s. r. o. došlo k zániku tejto obchodnej spoločnosti, a tým aj k zániku obchodného podielu sťažovateľky, čo zároveň znamenalo stratu majetkových práv navrhovateľky s ním spojených.

Nekonaním a protiprávnym konaním orgánov činných v trestnom konaní – tak, ako je uvedené v ostatných častiach tejto ústavnej sťažnosti, došlo k:

- *porušeniu práva sťažovateľky na zákonnú ochranu majetku podľa čl. 20 Ústavy SR*
- *porušeniu základných práv v článkoch 46 a 48 Ústavy SR*
- *tomu, že sťažovateľka bola v rozpore s právom chráneným v článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru zbavená práva na pokojné užívanie majetku a následne zbavená svojho majetku“.*

Sťažovatelia žiadajú ústavný súd, aby po preskúmaní veci rozhodol nasledujúcim nálezom:

„1. Právo Ing. M. G. a Ing. V. K. na súdnu a inú právnu ochranu uznané čl. 46 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky v konaní vo veci Oznámenia o podozrení spáchania trestnej činnosti a podnetu na začatie trestného stíhania ČVS: OUV-2/98 porušené bolo.

2. Právo Ing. M. G. a Ing. V. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov priznané čl. 48 ods. (2) Ústavy Slovenskej republiky v konaní vo veci Oznámenia o podozrení spáchania trestnej činnosti a podnetu na začatie trestného stíhania ČVS: OUV-2/98 porušené bolo.

3. Právo Ing. V. K. na zákonnú ochranu jej majetku priznanú čl. 20 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na pokojné užívanie majetku v zmysle čl. (1) Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru na ochranu ľudských práv a slobôd (Európskeho dohovoru) vo veci Oznámenia o podozrení spáchania trestnej činnosti a podnetu na začatie trestného stíhania ČVS: OUV-2/98 porušené bolo.

4. Ústavný súd SR ruší uznesenie Okresnej prokuratúry v Pezinku Pn 2139/97-19 zo dňa 23. 9. 2004 a vec vracia na ďalšie konanie.

5. Prikazuje generálnej prokuratúre, aby vo veci Oznámenia o podozrení spáchania trestnej činnosti a podnetu na začatie trestného stíhania ČVS: OUV-2/98 zabezpečila ďalšie konanie bez porušovania základných práv a slobôd.

6. Ing. M. G. priznáva primerané finančné zadosťučinenie ako nemajetkovú ujmu v sume 500 000,- Sk (slovom päťstotisíc slovenských korún), ktoré je Generálna prokuratúra SR povinná vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Ing. V. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie ako nemajetkovú ujmu v sume 2 500 000,- Sk (slovom dva milióny päťstotisíc slovenských korún), ktoré je Generálna prokuratúra SR povinná vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

8. Sťažovateľom priznáva úhradu trov konania. “

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Na túto ústavnú úpravu subsidiarity právomoci ústavného súdu (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) nadväzuje § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého „sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov“.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí bez ich prítomnosti a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 66/02).

Predmetom sťažnosti sťažovateľov je tvrdené porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. K porušeniu sťažovateľmi označených práv malo dôjsť tým, že okresný úrad vyšetrovania a orgány prokuratúry Slovenskej republiky (okresná prokuratúra, krajská prokuratúra a generálna prokuratúra) vo veci oznámenia o podozrení zo spáchania trestného činu nekonali v súlade so zákonom.

Zo sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že vo veci sťažovateľom podaného oznámenia o podozrení zo spáchania trestnej činnosti z 23. októbra 1997 Okresnej prokuratúre Bratislava III rozhodol okresný úrad vyšetrovania uznesením sp. zn. ČVS: OUV-2/98 zo 7. júla 1998 tak, že „*vec oznámenia Ing. M. G. (...)*“ odložil. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 17. júla 1998 sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra uznesením sp. zn. Pn 2139/97 z 23. septembra 2004 zamietla.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. (...)

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. (...)

1. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v konaniach vedených pred orgánmi činnými v trestnom konaní (okresné riaditeľstvo a okresná prokuratúra) na základe oznámenia podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom, ústavný súd odmietol z dôvodu podania zjavne neoprávnenou osobu.

V konaní pred ústavným súdom sa môže každý domáhať ochrany svojich vlastných práv. Tento princíp platí aj v konaní o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb.

Svoje rozhodnutie ústavný súd oprel o skutočnosť, že v namietaných konaniach pred orgánmi činnými v trestnom konaní sťažovateľka nie je procesnou stranou (ani oznamovateľkou) a v konkrétnom prípade sa domáha ochrany základných práv v konaniach vedených pred orgánmi činnými v trestnom konaní na základe oznámenia podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom.

Ústavný súd tiež poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že je poškodená, nič jej nebráni, aby svoj nárok uplatnila v občianskoprávnom konaní pred všeobecným súdom, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv. Z tohto dôvodu by mohol ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť i pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupmi okresného úradu vyšetrovania v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-2/98 a okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pn 2139/97, ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa vo veci porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd uvádza, že základnou a nevyhnutnou podmienkou práva na súdnu a inú právnu ochranu je existencia práva, ktorého porušenie sa namieta (v právnom poriadku Slovenskej republiky), ktorého ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha na súde alebo na inom orgáne verejnej moci.

Z ustanovení Trestného poriadku však nemožno vyvodiť subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Aj keď podľa § 2 ods. 3 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky na začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania. Absencia existencie práva na začatie trestného konania vylučuje možnosť porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Takéto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy (mutatis

mutandis II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, II. ÚS 43/03, III. ÚS 45/03, III. ÚS 198/03). Rovnako súčasťou týchto základných práv nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané, nedávajú podklad pre začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže vyšetrovateľ začať konať alebo pokračovať v konaní. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu mal zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania kompetentného štátneho orgánu zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99).

Tieto závery viedli ústavný súd k rozhodnutiu o odmietnutí tejto časti sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupmi okresného úradu vyšetrovania v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-2/98 a okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pn 2139/97, ústavný súd rovnako odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, II. ÚS 55/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Tieto zásady vyjadrené v stabilizovanej judikatúre ústavného súdu sa uplatnia aj v prípade sťažnosti, ktorá sa posudzuje v tomto konaní. Zo sťažnosti sťažovateľa

a jej príloh vyplýva, že jeho oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu z 23. októbra 1997 bolo rozhodnutím okresného úradu vyšetrovania zo 7. júla 1998 v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-2/98 odložené, proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra uznesením sp. zn. Pn 2139/97 z 23. septembra 2004 zamietla. Sťažnosť sťažovateľa došla ústavnému súdu 19. januára 2005 a podľa jeho tvrdenia mu uznesenie okresnej prokuratúry bolo doručené 18. novembra 2004. Stav právnej neistoty sťažovateľa bol teda odstránený už dávno predtým, ako bola sťažnosť doručená ústavnému súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a preto, že sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď o jeho sťažnosti už bolo rozhodnuté (teda v označenom konaní namietané porušenie práva už netrvalo), bolo potrebné jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z týchto dôvodov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

4. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupmi krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ak ústavný súd primerane aplikujúc ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde a § 33 ods. 3 Trestného poriadku poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí ho aj o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať. V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napriek tomu, že v konaní pred ústavným súdom bol kvalifikovane zastúpený advokátom, a napriek výzvam ústavného súdu (z 1. februára 2005 a 30. marca 2005) nedoplnil sťažnosť vo vzťahu ku krajskej prokuratúre a generálnej prokuratúre tak, aby obsahovala zákonom predpísané náležitosti, ktorých absencia bráni ústavnému súdu v jej predbežnom prerokovaní.

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti neuviedol úplný, jasný a zrozumiteľný návrh na rozhodnutie vo veci samej (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ktorým je ústavný súd v rámci konania o sťažnosti viazaný. V návrhu na rozhodnutie (v petite) nie je uvedené, v ktorom konaní, ktoré základné práva sťažovateľa krajská prokuratúra a generálna prokuratúra porušili a v ktorom konaní sa generálnej prokuratúre prikazuje konať (m. m. II. ÚS 265/04).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov a rozhodovať o nich.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2005